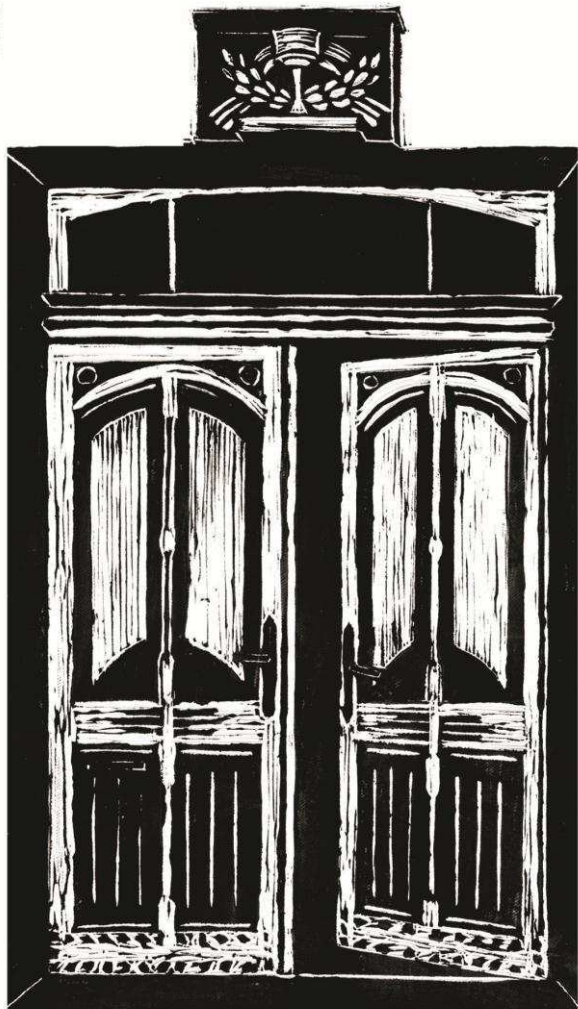

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' MEŠIČ'NIK

5/2011

SETKAVANÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, senior a Olga Týdlitátová, farářka
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora
Romana Špačková, farářka
kurátor: Miroslav Maňák, náměstek seniorátního kurátora

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2011 (XIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Když se ráno probouzím,

pustím si většinou zprávy z rozhlasu. Postupně se tak dozvídám, na které silnici se kdo naboural, zda bude přešet nebo kolik stojí benzin. Pak si uvařím vodu na čaj a zatímco se čaj luhuje a chladne, jdu si do schránky pro noviny. Jsem zvědavý, co bude na první stránce. Jaký trhák si pan šéfredaktor pro nás vybral. Poslední dobou to bylo vcelku jasné. Jaderná apokalypsa. Sto padesát tisíc v obálce. Profízlovaná země. Upřímně řečeno, často shlédnu jen titulek a dál to ani nečtu. Proč taky? To, co na mě rve z první stránky novin, je jen reklama, která ty noviny prodává. Noviny nevycházejí proto, aby nás o něčem informovaly, ale aby se prodaly. A ten úvodní titulek a fotografie jsou tam proto, aby šokovaly, zaujaly a přinutily mě si ty noviny koupit. Já je mám předplacené, takže se mě to netýká. Čtu spíš komentáře na dalších stránkách, abych byl trochu v obraze. Karel Barth prý říkal, že farář má číst bibli a noviny.

Ale stejně si myslím, že to, o čem čtu v novinách, možná vůbec není důležité. Probírají se tam teď samé skandály a pomluvy. Lidé, kteří by měli pracovat na reformách, se navzájem napadají, a většina lidí je z toho otrávená a zhnusená. U holiče lidé říkali, že už nikdy nepůjdou volit. Že to stejně nemá cenu. Že je to všechno koupené a předem domluvené.

Mě to zas až tak nevzrušuje. To, že se politici hádají, podplácejí a zostouzejí, je sice trapné, ale konec konců to asi k politice patří. Netrápí mě to, stejně jako mě netrápí, že mnozí z nich berou nezasloužené peníze. V celkovém objemu státního rozpočtu jsou platy poslanců a ministerských úředníků nepodstatné.

To, co skutečně ovlivňuje naše životy, je kolikrát mimo všeobecnou pozornost. Důležité je, aby když se člověk ráno probudí, měl chuť do života. Aby se těšil, co udělá, koho navštíví, co se naučí, komu pomůže. Důležité je, abych neměl strach a nezapomněl, co jsem komu slíbil.

Důležité je, abychom mohli žít v zemi, kde věci normálně fungují a nestojí se fronty na pomeranče a toaletní papír. A nikdo netrpí kvůli svému přesvědčení! V tomto ohledu mě nynější politické rošády a tanečky nechávají v klidu. Důležité je, abychom si mohli bez zbytečného čekání vyřídit změnu trvalého bydliště, odhlásit staré auto, pojistit dům a autobusy jezdily podle jízdního řádu. To všechno jakž takž funguje, i když občas bych některé naše úředníky nejraději zastřelil... Ale když vidím, že opět rozkvetly sedmikrásky a broskvoně, uklidním se. To podstatné je, aby na jaře napršelo a nepomrzly včely.

Já vím, společenská kultura upadá. Představovali jsme si svobodu jinak. A přitom si vcelku nemáme nač stěžovat. Jinde se válčí a země se třese. Jinde zavírají nevinné a není co jíst. My žijeme v tom šťastnějším koutku planety a měli bychom za to být vděční. Zítra začínají Velikonoce. Kristus za nás zemřel a vstal z mrtvých. To bych dal na první stránku.

Jiří Gruber

Presbyterní konference

Naše církev – jak ji vidíme a jak bychom ji chtěli vidět?

Proč právě tohle téma? Otázky o smyslu církve, jejím poslání i o tom, jak se to týká nás osobně, napadnou zřejmě někdy každého. Scházíme se ve svých sborech jen proto, že nám je spolu dobře? Jsme si vědomi, že i my přispíváme k tomu, jak je na naši církev pohlíženo? A kam bude církev dál směřovat? S návrhem, abychom se těmto otázkám věnovali na seniorátní presbyterní konferenci, jsem přišel na lednovou poradou kurátorů seniorátu. Navíc jsem navrhl poněkud netradiční program, ve kterém bychom dali větší prostor právě diskusím, takže bychom ani nezvali obvyklého hlavního řečníka. Nápad získal všeobecnou podporu, vzal jsem si tedy za úkol program připravit a vynasnažit se, aby to nebylo jen bezbřehé diskutování. V pozvánce, která šla do sborů seniorátu, bylo uvedeno, že se budeme snažit o jakousi reflexi současného stavu naší církve, o zamýšlení se nad tím, jak na tom jsme a kam se chceme ubírat, co se z tradičních projevů víry ukázalo jako nosné a co už je neudržitelné, kde v ekumenickém prostředí vidíme inspiraci a co specifického dokáže dnešní evangelická církev nabídnout.

Moderátory skupin byli bratři Jiří Farský, Jaroslav Kučera, Miloš Dědič a sestra Lia Ryšavá. Diskuse se rozjížděla někde pomaleji, jinde rychleji. Někdy musely pomoci i trochu provokativní otázky a názory. Vymezený čas nám byl nakonec skoro krátký. Ale nad snahou stihnout v těchto rozhovorech všechno probrat s převahou zvítězila v poledne vůně guláše. Přestávka na oběd však byla milá a kromě dobrého jídla byla také vyplněna dalšími rozhovory. Po obědě následovalo opět „plénum“ s diskusí o průběhu a výsledcích rozhovorů ve skupinách, o kterých podali informaci jednotliví vedoucí. Byť s některými názory někteří třeba nesouhlasili, všichni si cenili této možnosti společného promýšlení našeho života v církvi.

Rozhovory o tom, jak církev vidíme a jak bychom ji chtěli vidět, byly zajímavé z různých pohledů. Je zajímavé, do jaké míry naše představy o tom, jakou chceme mít svojí církev, určují naše představy o tom, jakou ji nechceme. To možná souvisí i s tím, že jsme se v historii stále vůči něčemu nebo někomu vymezovali. Souhlasně bylo konstatováno, že diskuse byly pro přítomné přínosem. Stojí za to si občas připomenout, jaké poslání má církev, a tím i my osobně. Dobré je také si vyslechnout názory druhých, které pro nás mohou být někdy inspirací nebo poučením, jindy naopak posilují naše vlastní názory.

V závěru setkání bratr farář Jaroslav Vítek sdělil, že je zaujat tím, kolik lidí se v sobotu dobrovolně schází, aby se věnovalo rozhovorům o tom, co je naše skutečné poslání.

Vladimír Zikmund

Navazujeme na shrnutí rozhovorů ve skupinách z dubnového čísla a přinášíme shrnutí z dalších dvou skupin (redakční rada).

III - Svědectví

Na začátku jsme si ujasnili, co chápeme pod tímto pojmem, a snažili se odpovědět na otázky: Proč? Komu? K čemu? Jak?

Proč? Odpověď dobře vyjádřil boskovický farář Marek Zikmund: „Nejsme zde pro nic za nic. Co činí Bůh, má nějaký záměr. Bůh poslal svého Syna, aby ...a my jsme zde proto, abychom o tom vydávali svědectví. Není to pro nás libovolná alternativa, ale naše poslání. Církev je tam, kde se koná misie.“

Komu? 1) Svědectví svým blízkým v rodině (víme, jak je to obtížné, protože jsme konfrontováni s projevy vlastní povahy). 2) Svědectví hledajícím smysl života – v tom jsme asi „nejschopnější“. 3) Svědectví těm, kteří Boha ve svém životě nijak nepostrádají. Běžně to neumíme, ale je-li k tomu vhodná příležitost, měli bychom dokázat ji využít. Například naši církevní představitelé by měli skrze média častěji vyjádřit křesťanský postoj k rozporuplným celospolečenským otázkám. 4) Svědectví o osobní zkušenosti s vírou lidem ve sboru (konstatovali jsme, že je v našich sborech opomíjené, ale mnohým z nás by přineslo povzbuzení).

K čemu? Na tuto otázku nám odpověď pomohla ozřejmit sestra Katka Rybáriková: „Zveme ke Kristu, tedy k životu podle jeho „pravidel“ a zaslíbení, a to hodláme předvést ve společenství našich sborů.“ (Jaká je realita ...?)

Jak? Celkem svorně jsme se shodli, jak ne-svědčit, ne volat na náměstích na spěchající kolemjdoucí..., ale jak ano? Jako dobrý příklad jsme si uvedli kursy Alfa a Beta, které na základě velké obětavosti některých členů pořádá opakovaně sbor Brno I. Zároveň jsme konstatovali, že svědectví v našich sborech postrádá přípravu a hledání vhodných příležitostí.

Není v pořádku ani svědectví v našich rodinách, o čemž svědčí většinová účast jednotlivců na rozdíl od celých rodin jako dříve.

V závěru jsme se shodli, že svědectví je pro budoucnost naší církve tématem klíčovým (a já k tomu osobně dodávám, že vyvěrá z přetlaku radostné víry, která se nám dostala od Pána Boha, a je v průběhu času posilována nebo tlumena skrze účast na životě církve).

zapsala Jana Slámová

IV - Služba

Velký zájem účastníků o tuto diskusní skupinu ukázal, že téma křesťanské služby je pro naši církev důležité a církev má k němu co říci. Na úvod jsme si ve dvou biblických oddílech (Gn 4,9-12; Mat. 35, 31-46) připomněli, že služba je nedílným posláním církve a církev na ni nesmí zapomínat, ani očekávat, že to někdo jiný udělá lépe. Shodli jsme se na tom, že dnešní společnost má

snahu všechno profesionalizovat a pak se stává, že zodpovědnost za pomoc bližním často rádi svěřujeme institucím k tomu zřízeným, a chce se nám opakovat Kainovu výmluvu „Zdaliž já jsem strážný bratra svého“. Diskuse se pak pozastavila u několika konkrétnějších otázek.

Zpočátku se diskuse točila okolo specializované instituce, kterou založila právě naše církve - Diakonie ČCE. Zazněla osobní zkušenost, že se z některých středisek vytrácí křesťanské prostředí, zaměstnanci jsou nevěřící, chybí modlitba a pastorační péče. Od církevních středisek jistě klienti očekávají něco jiného než od státem zřízených institucí a není úkolem diakonie tato zařízení suplovat. Protože jsme mezi sebou měli i bývalého vedoucího střediska, slyšeli jsme také pohled z druhé strany. Pokud se daří najít pro diakonii věřící pracovníky, je to jistě výhodou, ale není možné klást to jako podmínku, a i tak to by bylo těžké. Zájemců o práci v diakonii není v naší církvi mnoho a tak jsou střediska vděčná za každého schopného pracovníka.

Přesto je ovšem možné, aby bylo cítit, že pomoc klientům je širší a nechybí zde modlitba a pastorační péče. Záleží to na nastavení pravidel, se kterými jsou uchazeči seznámeni od počátku. To všichni přijali jako dobrý model. Shodli jsme se také na tom, že naše církve zde má dluh. Povolání ve službě nejsou patřičně hodnocena nejen finančně, ale ani společensky, a církve tento postoj bezděky přijímá. Pak je mezi námi skutečně málo lidí ochotných věnovat se službě i ve svém povolání.

Služba ve sborech je pojímána různě podle typu sboru. Zvláště větší sbory mají k tomuto účelu zřízeny odbory křesťanské služby a pomoc potřebným se snaží organizovat. Ve vesnickém prostředí často funguje přirozená zodpovědnost lidí za potřebné v jejich okolí. Pomoc zde není třeba organizovat a děje se přirozeně. Nedá se často mluvit o práci sboru, protože takováto služba je širší a k pomoci jsou hotovi i lidé mimo církve.

V naší církvi a ve společnosti vůbec téměř chybí dobrovolnictví. V některých západních zemích je to velmi dobře fungující způsob služby a pro lidi, kteří k tomu mají čas a možnost, je to v podstatě společenskou povinností. Toto téma vidíme jako první, o kterém by se v naší církvi mělo v souvislosti s křesťanskou službou mluvit.

V každém případě všichni cítili potřebu většího sdílení a naslouchání druhým. Komunikace v této věci nesmí chybět mezi faráři a presbytery i ostatními členy církve. Farář často není zasvěcen do podrobností v životě svých farníků a sám se často o potřebě pomoci nedoví. V tomto je velkou výhodou naše presbyterni zřízení, které vede k tomu, že se na práci podílí více lidí. Zvláště ve službě je velký prostor pro všechny členy církve. Presbyteri by se měli podílet na pastorační a nemyslet si, že je úkolem pouze farářů. Službu bližním vidíme jako velký úkol církve. Je výzvou pro každého křesťana. Těm, kdo na tuto výzvu slyší, přináší radost a naplnění.

zapsal Miloš Dědič

Mezi velikonočními a svatodušními svátky

V tomto roce se jedná o dobu od 26. dubna do 12. června. Většinu tohoto období zaplňuje květen, který je opředen vším možným i nemožným. Z církevního hlediska je zde šest nedělí, které mají opět latinské názvy jako neděle před Velikonocemi. Názvy jsou vzaty většinou z žalmových introitů (vstupního slova). V kalendářích píšeme 1. neděle po Velikonocích ... 6. neděle po Velikonocích. Nyní je snaha rozšířit názvy, a tedy i velikonoční radost z Kristova vzkříšení a tak i našeho budoucího vzkříšení, až do svatodušních svátků i v průvodních textech naší agendy, a proto se uvádí 2. neděle velikonoční...7. neděle velikonoční.

Zřejmě by se nic nestalo, kdybychom následující názvy neuvedli i v českém překladu, vždyť nám to nevadí roky v našem církevním kalendáři, ale když už jsem si dal tu práci, vězte, že význam latinských názvů je tento:

1. 5. **Quasimodogeniti** – *Jako nově narozené děti...* (1Pt 2,2)
8. 5. **Misericordias Domini** – *Milosrdenství Hospodinova plná jest země.* (Ž 33,5b.6)
15. 5. **Jubilate** – *Plésej Bohu všechna země* (Ž 66,1)
22. 5. **Cantate** – *Zpívejte Hospodinu píseň novou* (Ž 98,1a)
29. 5. **Rogate** – *Pojďte, slyšte, budu vám vyprávět...* (Ž 66,16, případně Iz 48,20)
5. 6. **Exaudi** – *Slyš mě, Hospodine...* (Ž 27,7a)

Texty k těmto nedělím dle starocírkevních perikop jsou z Janova evangelia. Evangelíci texty nemusí dodržovat, přesto jsou dobrým vodítkem a rád je používám.

Mezi dvěma posledními nedělemi je ve čtvrtek 2. června svátek Nanebevstoupení Páně s introitem z Ž 47,2: *Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně.* Už ten introitus ne zcela obvyklého svátku nám zní podle našich představ o bohoslužbách trochu jinak, než na co jsme zvyklí, a přece je z Písma. Zatleskat v kostele, to prostě nebylo možné. Když zpívá některou neděli náš pěvecký sbor převážně mladých lidí, chová se jako v našem žalmu, kolikrát včetně bubnů, ten hvízdot by tam být nemusel, ani v divadle to nemáme v oblibě. To vnější se mění, ani na pohřbech se nikdy netleskalo, teď když zemře nějaká celebrita, jiné zakončení pohřebního shromáždění už neexistuje.

Událost nanebevstoupení Páně je v Písmu popsána dokonce na třech místech - Mk 16,19.20, L 24,50-53, a hlavně ve Sk 1,7-14. Nanebevstoupení se mělo odehrát čtyřicátý den po Kristově vzkříšení; číslo čtyřicet je v textech Starého i Nového zákona časté, spíš symbolické. Ve staré církvi pro názornost vytahovali ke klenbě figurínu nebo Ježíšův obraz. Když jdeme na tento svátek rozumem, je to událost těžko pochopitelná, někteří se dokonce pohoršují a

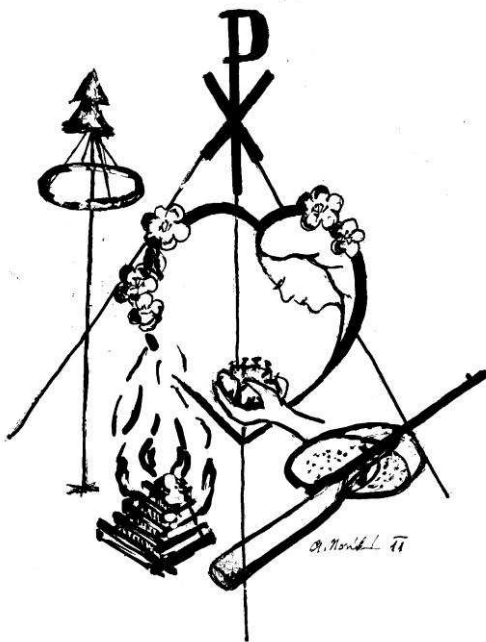
říkají, že jde o legendu. Věřím tomu, že i takové záhady budou, možná až mimo náš čas, vysvětleny.

To je vše, co je mezi velikonočními a svatodušními svátky z Písma promítnuté do církevního roku. Ovšem toto období, zvláště květen, má takové množství obyčejů až pověr, že se nelze o některých nezmínit, když vedle nás stále žijí bez ohledu na naši vůli a přesvědčení.

Vedle svátku Nanebevstoupení Páně existuje oblíbený katolický svátek Nanebevzetí Panny Marie, matky Pána Ježíše, je to dogma definované až v roce 1950 papežem Piem XII., ale tento svátek žil v církvi už po staletí. Svátek se sice slaví až 15. srpna, ale je vhodnější si ho tématicky připomenout už nyní. Jako řada mariánských svátků vychází z novozákonních apokryfů z Příběhů apoštolů z kapitoly Slovo Jana teologa O zesnutí Panny Marie. Jsou to fantastické příběhy o putování apoštolů na oblacích, o tom, jak Marie byla vyzvednuta z hrobu do nebe. Šlo zřejmě o zapracování ženských prvků do křesťanské víry, jak to známe z řeckých kultů. Zmiňuji to i proto, že květen je považován katolickou církví za mariánský měsíc, kdy se konají denně velmi oblíbené mariánské pobožnosti. Někteří by Marii chtěli přisoudit, že je prostřednicí všech milostí, a dokonce spoluvykupitelství, zatím se jim tato snaha nedaří. My věříme jen v jediného Vykupitele. Je na místě povědět, že si vážíme Marie jako matky Pána Ježíše, k ní se ale nemodlíme a kristovské vlastnosti jí nepřisuzujeme.

Noc z 30. dubna na 1. května se nazývá filipojakubská, dnes mají Filip a Jakub svátek až 3. května. Tato noc měla být kouzelná, pálily se ohně, prý měly mít tehdy čarodějnice největší moc. Toto předznamenání a obyčeje převedl K.J. Erben a B. Němcová do pohádek o vítězství dobra.

Kdy přesně tato zábava vznikla, nevíme, ale přivádí nás to ke vzpomínkám na skutečné upalování čarodějnic, méně už čarodějů, inkvizic v Itálii, Francii, Španělsku, Německu, Švýcarsku, ale i na našem území na Jesenicku. Tuto skvrnu na církvi (ani protestanti nebyli bez viny) dnes mnozí katoličtí historici i teologové zpochybňují, stejně tak jako jiní zase nepochopitelně popírají holocaust. Papež Jan Pavel II., už jako vetchý a nemocný stařec, v roce 1998 nesouhlasil s výsledky vatikánského symposia o inkvizici. Je zpochybňována

také násilná protireformace u nás, ale kardinál Josef Beran na II. vatikánském koncilu vyjádřil svou lítost nad tím, co bylo v českých zemích vykonáno jménem katolické církve.

1. máj je hlavně dnem lásky, to je radostné, chlapci staví na návsích a před domy dívek máje a konají se zábavy. Dnes city vyjadřují, jak to vidíme na venkovské chalupě, i psaním vápnem po silnici.

1. května se slaví také svátek práce. Nám to dnes, po mnoha letech zprofanovaného svátku, nezní zrovna příznivě. Ale jeho původ je v Chicagu v květnu 1866, kdy zakročila proti demonstrujícím policie střílením do hladovějícího davu. Výsledkem byli mrtví a popravení. U nás se konaly první demonstrace roku 1890, se kterými sympatizoval také Jan Neruda. Ani církev nesmí zůstat stranou, když jde o zmírňování bídy kdekoliv, jinak ztrácí svou vůni a slanost. Katolická církev se snažila změnit svátek na Josefa, patrona dělníků, ale to se jí nepodařilo.

Poslední zmínka je o Janu Nepomuckém (asi 1340–20.3.1393). Byl absolventem Karlovy univerzity a generálním vikářem arcibiskupa Jana z Jenštejna. Podle literatury o něm vydávané šlo o postavu rozporuplnou a byl jistě obětí sporů mezi arcibiskupem a Václavem IV. Nemůžeme chválit jeho svržení z Karlova mostu do Vltavy, prý se zachoval jeho neporušený jazyk, to však bylo vyvráceno. Habsburští panovníci jej stavěli jako protiklad svatováclavské tradici a měla jím být zastřena památka Mistra Jana Husa, ale ani jedno se nepodařilo. Jan Nepomucký byl mučedníkem, svátek má 16. května, roku 1726 jej papež prohlásil za svatého, ale to nás neopravňuje k jeho uctívání.

Jiří Novák

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Milosrdný Samařan - Lukáš 10,25-37

Tímto podobenstvím Ježíš odpovídá zákoníkovi, který se ho ptá: *Kdo je můj bližní?*

Kdo je tedy náš bližní? Komu jsme my bližními? Je to naše rodina, přátelé, lidi, které máme rádi a kteří mají rádi nás?

Ježíš nás učí, že bližními si máme být všichni. A že máme své bližní milovat stejně jako sebe samé. Myslím, že takovýto ideál uvést do života je skoro nemožné.

Podívejme se na naše podobenství. V jakém smyslu byl Samařan bližním tomu ležícímu, polomrtvému, okradenému a zbitému člověku?

Na rozdíl od předchozích kolemjdoucích, kteří toho člověka uviděli a vyhnuli se mu, Samaritán ho také uviděl - ale nevyhnul se mu. Uviděl a pomohl. Ne proto, že by měl nějaký zvláštní důvod. Ale uviděl ho a byl pohnut soucitem. Soucit by ale nestačil. Soucit bez činu je tak trochu prázdný. Samařan dělá pro zraněného velice mnoho - nakonec i to, co by nemusel. Zachází nad rámec první pomoci. Vždyť by stačilo, aby mu obvázal rány a

dovezl ho někam „k jeho lidem“. Ale on ho zavezl do hostince a tam o něho pečoval. A když musel odejít, zaplatil hostinskému, aby se o něj staral, než se vrátí.

Samařan se ujal člověka, kterému se jiní vyhnuli. Dával přitom v sázku i svou vlastní kůži. Být milosrdný k druhému není bez rizika.

Cesta z Jeruzaléma do Jericha vede pouští. Tato cesta bývala sídlem různých povstalců a lupičů. I on se mohl stát jejich obětí. Myslel na to, že by mohl dopadnout stejně? A našel by se nějaký další okolodoucí milosrdný? Samařan se také v tu chvíli dokázal vzepřít zákazu stýkání se Židy. Dal přednost v aktuální situaci pomoci člověku v nouzi bez ohledu na věroučné rozdíly a vlastní nebezpečí.

Nemyslel v tu chvíli na své riziko, na svůj prospěch či neprospěch. Vždyť co věděl Samařan o tom člověku? Věděl jedině, že padl do rukou lupičů a je raněn. To stačilo! Věděl, že někdo potřebuje jeho pomoc nyní a zde! To bylo pro něj rozhodující. Viděl a jednal. Proto se stává typem bližního. Bližní tedy není jen ten, koho si zvolím, kterého mám ráda, s kým mám podobné názory a víru. Bližním se může stát i ten, kdo přichází nevhod, obtěžuje, bere mi čas, ten, kdo se mi jako člověk vůbec nezamlouvá.

Bližní je ten, který zbitému prokázal milosrdenství, odpovídá zákoník a Ježíš s ním souhlasí. Bližními jeden druhému nejsme automaticky. Bližními se stáváme. Bližním je v tu chvíli pro toho přepadeného člověka právě jenom ten jeden, který mu pomůže. Samařan se přiblížil k raněnému a stal se mu bližním.

Jdi a jednej také tak - říká Ježíš zákoníkovi. Až se dostaneš do podobné situace – jednej tak, abys byl v tu chvíli druhému bližním. Přiblíž se mu a jednej.

Ten přepadený může být kdokoli z nás. Do stavu nějaké nouze se můžeme dostat kdykoli a jakkoli i my. A pokud se to stane, tak bližním se nám může stát třeba i ten poslední, od koho bychom to chtěli. Ale v tu chvíli budeme rádi, že se našel.

Jak se ale učit milosrdenství? Odkud k němu čerpat sílu?

Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec, říká Ježíš (L 6,36).

Slůvko „jako“ je milosrdný váš Otec není jen označením míry a inspirace pro uskutečňování lidského milosrdenství. Je i označením zdroje, odkud máme čerpat sílu k tomu, abychom byli schopni být milosrdní. Jak mít jinak sílu k prokazování milosrdenství druhým lidem, pokud si sami nepřipustíme, jak milosrdný je Pán Bůh k nám? Pokud si sami nepřipustíme, že mnohem více od Pána Boha přijímáme, než jsme vůbec kdy schopni dát? A že v této věci máme a budeme mít vždycky velký dluh, který nikdy nemůžeme dorovnat?

Myslím, že skutečné milosrdenství je Božím rozměrem, nemáme ho sami ze sebe, ze svých sil. Je to dar, o který musíme prosit. Prosit o dar milosrdenství, o sílu k němu, o Boží vedení, protože ze své vlastní síly mnoho nezmůžeme. Amen.

MODLITBA

Pane, ty jsi nám daroval lásku, abychom ji rozdávali zase dál. Děkujeme za chvíle, kdy se nám to daří. Pomáhej nám, prosíme, když se nám to příliš nedaří.

Pane, prosíme Tě, pomáhej nám nalézt jeden druhého, pomáhej nám nalézt radost, pomáhej nám nalézat lásku, pomáhej nám nalézat cestu k Tobě. Amen

Autorka této pobožnosti nám o sobě napsala: Jmenuji se **Pavla Jandečková**, mám manžela a dvě dospělé děti. Pracovala jsem celý život ve zdravotnictví jako laborantka. V druhé půlce života jsem "chytla druhý dech" a vystudovala jsem teologickou fakultu. Nyní jsem kazatelkou ve sboru Sedlec-Prčice. Práce mě naplňuje, tak jsem moc ráda, že jsem se tento životní krok s Boží pomocí odhodlala udělat. Někdy si říkám, proč jsem to neudělala již dříve - ale jak říká kniha Kazatel - všechno má svůj čas...

NAŠE SBORY

Telecí

Počátky evangelického sboru

Po tolerančním patentu se ihned na podzim roku 1781 přihlásilo k „reformovanému“ vyznání 92 rodin čítajících přes 500 duší. V roce 1782 měl toleranční sbor v Telecím již 1010 členů a k teleckému reformovanému sboru patřily další obce a osady v okolí, později i město Polička. Roku 1783 se telečtí evangelíci dočkali prvního kazatele; byl jím Štěpán Galló z Uher. Také byl toho roku postaven kostel a fara, oboje však ve veliké rychlosti a, jak pozdější léta ukázala, také velice nekvalitně. Kostel byl proto v následujících staletích mnohokrát opravován a uvažovalo se dokonce o jeho zboření a postavení kostela nového. Fara byla skutečně zbourána a znovu postavena roku 1824.

19. století

Za faráře Josefa Martínka byl dále roku 1881 postaven církevní sirotčinec „pro docela chudé, žebrotě ušlé, osiřelé chlapce náboženství reformovaného, od třetího do čtrnáctého roku“ (Zpráva z reformovaného sirotčince v Telecím, 1881). Ve stejném období postihla evangelický sbor také veliká vlna ekonomické emigrace do USA. Byla důsledkem těžkých životních podmínek na Vysočině a veliké bídy místního obyvatelstva. Mnoho členů evangelického sboru opustilo své domovy, mnoho chalup zůstalo prázdných a bylo zbouráno; tváří v tvář chudobě to byl však sám farář Martínek, kdo pomáhal vyřizovat členům svého sboru cestovní doklady. (Byl za to také rakousko-uherskými soudy odsouzen k pokutě 5 zlatých.)

II. světová válka

Další významnou kapitolou v historii sboru v Telecím bylo v letech 1926 až 1955 působení faráře Otokara Kadlece. Na faře se nějaký čas ukrývala prozápadně orientovaná odbojová skupina „Rada tří“ a sám farář Kadlec na konci války jen o vlásek unikl zatčení gestapem. Díky varování malého chlapce uprchl v lednu 1945 přímo z kazatelny do lesů, do konce války byl nucen se skrývat a účastnil se odbojové činnosti. V poválečných letech se však bohužel přiklonil k nastupující komunistické orientaci země a podílel se na kolektivizaci zemědělství.

Komunistická diktatura

Kolektivizace zemědělství proběhla v Telecím velice tvrdě a její následky nese okolí dodnes. Nepřiznaná vina, násilí sousedů na sousedech, podrobení evangelických sedláků, to vše má za následek převážně levicovou orientaci místních obyvatel a nezájem, často i nepřátelství vůči církvi. V této souvislosti je nutno se zmínit o statečném faráři Tomáši Bískovi, který nastoupil na sbor v roce 1970. Tomáš podepsal Chartu 77, pomáhal disidentům a jejich rodinám, spolupracoval s dalšími protikomunisticky smýšlejícími evangelickými faráři na Vysočině. Byl proto sledován státní tajnou policií (STB), fara byla odposlouchávána, udání, špehování a výslechy postihly Bískovu rodinu. Sám Tomáš byl v roce 1982 zbaven státního souhlasu k vykonávání církevní služby. Nepoddal se, několik let pracoval jako lesní dělník s motorovou pilou v okolních lesích, až byl roku 1985 donucen natrvalo odejít do exilu ve Velké Británii a spolu s manželkou byl zbaven československého státního občanství.

Rekonstrukce fary

V minulých třech letech proběhla náročná rekonstrukce farních interiérů; byt kazatele byl před ní prakticky neobyvatelný. Vedle nového faráře se do rekonstrukce manuálně zapojil především kurátor Antonín Lamplot, který faráře také ubytoval ve svém domě v době, kdy ten už pro tuhou zimu nemohl dále bydlet ve sborovém sále. Opravená fara v Telecím je nyní užívána jako služební byt faráře a místo setkávání celého farního sboru; v zimním období jsou v jejích prostorách

pořádány bohoslužby, samotný byt kazatele slouží v současnosti také ke katechetickým setkáním dětí, konfirmandů i dospělých. Nutné rekonstrukce navíc i nadále pokračují formou letních brigád mladých lidí z jiných seniorátů.

Současnost

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Telecím leží v malebné krajině Žďárských vrchů a zahrnuje v současné době tři vísky: Telecí, Pustou Rybnou a Březiny; oficiálně má pak sbor 270 členů. Přes toto celkem vysoké číslo je však smutnou realitou snižující se výše vybraného saláru, která sotva stačí pokrýt povinné odvody sboru. Bohoslužby se konají každou neděli v Telecím, dvakrát do měsíce pak také v kazatelské stanici v Pusté Rybné. Průměrná účast na bohoslužbách je 20 lidí. V zimním období probíhají v prostorách fary biblické hodiny pro dospělé za průměrné účasti deseti lidí. Během školního roku se vyučuje náboženství ve škole i na faře; v současné době probíhá katecheze u poloviny dětí z padesáti místních školáků. Děti mají o vyučování zájem, každý rok jejich počet narůstá, přicházejí i děti nepokřtěné či římskokatolického vyznání. V tomto směru jsou právě ony jistým ukazatelem, že sborová práce v Telecím má ještě smysl.

Pokud chcete o farním sboru v Telecím vědět něco více, navštivte jeho webové stránky na portále evangnet (www.teleci.evangnet.cz).

Lukáš Pešout

ZE SBORU BRNO I

Obnovená polovina staršovstva

Po několika letech odkladů bylo realizováno deset let staré usnesení sborového shromáždění o volbě poloviny staršovstva po třech letech. Nastartování tohoto mechanismu nebylo jednoduché. Volební období staršovstva je pro všechny šestileté a nelze ho zkrátit. Před rokem jsme proto schválili tento postup. Po třech letech bude vylosována polovina členů staršovstva, kteří dobrovolně rezignují a poté půjdou do nových voleb. Synodní rada i seniorátní výbor nám toto řešení schválili. Na schůzi jsme napsali jména všech presbyterů a nejstarší člen z nich vylosoval sedm jmen. Jeden z nich byl kurátor sboru. Dva ostatní rezignovali ze zdravotních důvodů.

Sborové shromáždění pak zvolilo devět presbyterů, mezi nimiž jsou tři nové tváře, a čtyři náhradníky. Vybírali jsme z 16 kandidátů.

Presbytery byli zvoleni: *Václav Matoulek, Jakub Ventruha, Rút Hanáková, Jakub Marek, Miroslava Priknerová, Kristina Malachová, Vít Rybárik, Pavel Vojtíšek a Jan Soběslavský. Jako náhradníci byli zvoleni David Mikolášek, Lýdie Pospíšilová, Bohuslava Járová, Jan Sebera.* Náhradníci jsou zváni do schůzí, ale nehlasují.

Nyní tedy máme opět dvacetičlenné staršovstvo, z toho dva jsou faráři, devět dosavadních (nevylosovaných) členů má mandát do března 2014 a

nově zvolených devět bude presbytery do roku 2017. Za tři roky tedy budeme opět volit 9 presbyterů, 4 náhradníky a kurátora.

Na první schůzi jsme poděkovali odstupujícím presbyterům: bratru Blahoslavu Šimkovi, Dušanu Markovi a Marku Balášovi. Kurátorem byl znovu zvolen Václav Matoulek a mistokurátorem Milan Ryšavý.

Jiří Gruber

Novinky v knihovně

Blíží se doba dovolených a s ní – snad – i doba, kdy máme víc času sáhnout po knížce. Česká biblická společnost v edici Čtení pro volný čas vydala dvě knížky:

B. Salzmann: Na počátku byla vražda. Od počátku lidstvo provází zločin. Kriminální příběhy Bible převedeny jazykem současného člověka.

Nevěsta u studny – Milostné příběhy. Bible nám představí krásnou královnu Ester, žárlivé sestry Leu a Ráchel, okouzleného Davida, zaslepeného Samsona a mnohé jiné.

Je možné si vypůjčit i další knihy:

Milan Balabán: Jímavé portréty biblických žen s podtitulkem Milostnice, trpitelky, bojovnice i kněžky noci. Autor, známý theolog a básník, sám říká, že vznášeny Božím větrem nám biblické ženy ukazují k budoucnu. A šokují nás bezmezným soucitem.

Ruth Bondyová: Potulné kořeny. Na tuto knížku jste mohli číst recenzi v jednom z předchozích čísel tohoto časopisu.

Eman vydal nevelkou knížku *Petera de Knegta: Olinka*. Je to příběh přátelství, které začalo za války mezi totálně nasazeným holandským mladíkem a českou dívkou a pokračuje v dalších generacích obou rodin dodnes.

Jakub S. Trojan: Rozhovory s pamětí. První část mapuje život emeritního faráře a děkana ETF UK od dětství až po ztrátu státního souhlasu k výkonu duchovenské služby (mnozí naštěstí už nevědí, co to bylo) v roce 1974. Je to živé a zajímavé čtení nejen pro pamětníky zmíněných časů.

Olga Tydlitátová

SBOROVÁ STATISTIKA 2009/2010

Počet členů	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
Brno	1139 / 1106	746 / 701	528 / 524	473 / 472
Kazatelské stanice	60 / 64	28 / 33	-	131 / 132
Celkem členů	1199 / 1170	774 / 734	528 / 524	604 / 604

Bohoslužby, svátosti a služebnosti

Počet bohoslužeb celkem	125/ 125	145/ 146	58/ 70	110/114
Brno – účast	BK 61/ 62	121/ 119	69/64	104/103
Brno – účast	ČK 148/137	-	-	-
Kaz. stanice – účast	Rych 11/13	Tiš14/ 15	-	Bla 17/15
Kaz stanice - účast	-	Kuř 8/8	-	-
Nedělní škola – účast	17/19	14/20	12/9	18/12
Večerní nešpory – počet	6/6	11	<i>s Brno I</i>	-
Bohoslužby v DD – počet	31/29	26/26	12/12	19/21
Bohoslužby v Diakonii	<i>s Brno I</i>	44/40		
Prezentace dítěte	1/0	0/0	1/2	0/0
Křty	15/26	8/6	5/3	9/16
Vysluhování VP – počet	23/19	25/26	8/9	37/40
Vysluhování VP v rodině	3/0	3/3	0/0	3/10
Konfirmováno	0/6	0/0	0/6	5/5
Sňatky	15/13	1/0	26/35	8/5
Pohřby	16/19	14/10	1/4	3/4

Setkání v týdnu – průměrná účast

BH pro dospělé	22/22	14/12	8/7	14/7
BH pro děti	7/5	6/5	9/8	19/10
Konfirmandi	3/4	3/6	6/5	6/5
Mládež	6/6	7/10	11/9	15/11
Dětský klub	14/12	-	-	-
Katecheze	5/3		-	2/1
Kurzy Alfa a Beta	25/19	-	-	-
Přípravka NŠ	5/6	5/6	-	-
Klub otevřených dveří	9/9	-	-	-
Setkání pro seniory	29/28	-	-	0/4
Pěvecký sbor	20/22	<i>s Brno I</i>	-	14/15

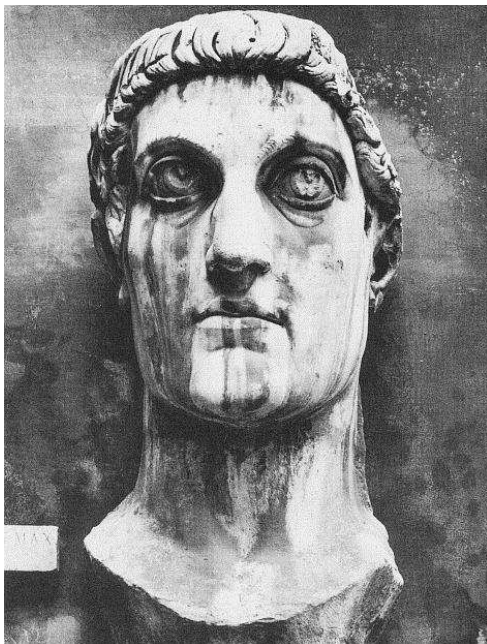
Setkání jednou v měsíci – průměrná účast

Staršovstvo – členů + náhr.	20+ 4	11+3	7+3	10+3
Redakční rada Setkávání	6/6	5/5	2/2	1/1
Setkání sboru	29/28	12/10	-	30/20
Třicátníci, kluby, Taizé	-	8/ 20	18/18	18/18
Desert – bohoslužby	-	-	90/120	-

Konstantin Veliký

Tento význačný panovník Římské říše, který vládl v letech 306-337, patřil k lidem plným vnitřních i vnějších rozporů tak, že až do dneška si mnozí odborníci nevědí s osobností tohoto pohanského a současného křesťanského císaře rady. Je to vidět i na jejich rozporuplných dílech.

Křesťané už od dob svého vzniku žili v mnohých obdobích pronásledování i relativního klidu. Už císař Nero (panoval 54-68) založil v roce 64 úmyslně požár Říma a obvinil ještě malou komunitu křesťanů pro jejich odlišnost, aby odvrátil možné podezření od sebe. Ježíšových následovníků stále přibývalo, nejdříve z nejnižších společenských vrstev.

Mírnější postoj státu je zaznamenán v instrukci císaře Trajána (panoval 98-117) místodržiteli Pliniovi v Malé Asii, že se nemá po vyznavačích Krista pátrat a nemá se dbát na anonymní udání. Kéž by se tímto pokynem řídili horliví funkcionáři minulého režimu...

Kdo byl usvědčen, že se účastnil křesťanských shromáždění, musel obětovat u císařovy sochy. Pokud tak učinil, pak nebyl potrestán. I to nám může připomenout mnohá vynucená prohlášení, podpisy a lámání charakterů z minulých desetiletí.

Pro církve tím vyvstal problém navracení odpadlíků do křesťanských obcí, který se řešil na mnoha synodech. Něco podobného jsme někde prožívali i po roce 1989. Ti, co vytrvali, se často ostýchali přijímat v křesťanských sborech ty, co se k církvi po léta nehlásili a nyní se navraceli.

Z pronásledovatelů prvotní církve si připomeňme jen ty nejznámější. Decius (císařem 249-251) prohlašoval vyznavače jiné víry za nepřátele státu. Podobný názor jsme mohli zaslechnout také od vyšetřovatelů StB, kteří křesťany považovali za možnou protistátní skupinu.

Dioklecián (panoval 284-305) byl od roku 303 ještě krutější než jeho předchůdci, i když prý jeho manželka a dcera byly křesťankami. Křesťanství se tehdy v záplavě pohanství jevilo jako ateistické. I dnes se stává, že někteří střízliví křesťané jsou těmi horlivějšími považováni za bezvěrce.

Konstantin Flavius Valerius Konstancius se narodil v Naisu (dnešní Srbsko). Byl synem Konstancia Chlora (spoluvládce císaře Diokleciána) a Heleny, později známé z legendy o rozpoznání „pravého“ Kristova kříže. Mládí trávil na císařském dvoře v Nikodémii. Když Dioklecian jmenoval při svém odstoupení v roce 305 „vrchním“ císařem Galeria, Konstantin se vzburil, utekl a nechal se v Británii prohlásit legiemi za císaře.

Zatímco Dioklecián považoval novou víru za poraženou, jeho nástupci si uvědomili marnost protikřesťanského boje. Císař Galerius už v roce 311 vydal v Nikodémii v Malé Asii nám méně známé nařízení, v němž stálo: „Povolujeme, aby křesťané nadále směli býti a shromažďovat se tak, aby nečinili nic proti veřejnému pořádku. Bude jejich povinností, aby oplátkou za tuto shovívavost se ke svému Bohu modlili za náš zdar a prospěch státu i svůj“.

Po Galeriově smrti ovládl Konstantin celý západ. Rozhodující bylo jeho vítězství nad Maxenciem v roce 312 v bitvě na Mulirově mostě u Říma. K této bitvě se vztahuje legenda, že se Konstantinovi zjevil na obloze kříž s nápisem: „V tomto znamení zvítězíš“. Legendy mívají racionální základ, snad zde šlo o meteorit. Jsou i jiné verze, že to znamení vypadalo jako přes sebe položená řecká písmena X (chí) a P (rho) – tedy první dvě písmena slova Christos. Později je měl mít každý voják na svém štítě.

8. **LABARUM** (bronzová mince z *Cons/tantinopole*/: 2,2 g; revers; 2,6 :1)

Vítěz nad padlým Maxenciem rozhlašoval, že přišel osvobodit Řím a vrátit mu starou slávu. V roce 313 vydal spolu se svým švagrem Luciniem Milánský edikt, který zrovnoprávňoval křesťany s pohany. Nic víc, i to bylo hodně.

Připomeňme si jména Konstantinových dětí, která známe. Byli to Konstancius (císařem 337-361), Konstant (císařem 337-350) a Krispus, kterého nechal i s manželkou Krispou popravit jako své odpůrce. Stále více se vzrůstající císař svému spoluvládci Liciniovii méně a méně důvěřoval, snad pro

podporu pohanství, a v roce 324 jej v bitvě porazil. Jeho manželce, své sestře Konstancii slíbil, že jej nepopraví, ale fakt je, že zemřel násilnou smrtí.

Konstantin tak sjednotil celou říši jako samovládcem. Předcházely tomu stejné intriky jako na jiných panovnických dvorech, ale od „katechumena“ bychom čekali přece jen jiný způsob vládnutí. Jinak byl Konstantin úspěšným císařem a uskutečnil řadu úspěšných reforem. V letech 324–330 postavil na místě staré Byzance Nový Řím, po něm pojmenovaný Konstantinopol – Cařihrad (nynější Istanbul s neokázalým sídlem východního patriarchy Bartoloměje).

Císař Konstantin se stal po svém „obrácení“ ochráncem křesťanství, ale proti pohanům nezakročoval. To je samozřejmě hodné chvály, ale pravý důvod byl takový, že zůstával jako pontifex maximus veleknězem státního římského pohanského náboženství. Přitom se stále více klonil ke křesťanství. Nechal postavit řadu kostelů, například v Římě nad předpokládaným Petrovým hrobem, a římskému biskupovi předal Lateránský palác. Dokonce odškodňoval dříve pronásledované křesťany v Římě a neděli prohlásil za svátek jako den vzkříšení.

Zasadil se také o zrušení krutého zacházení s lidmi. Už nesměli být předhazováni dravé zvěři, neměla být zabíjena ani nemluvnata (na přání otce), lidem se nesměla vypalovat na tvář znamení.

Konstantin se sám označoval za biskupa pro vnější záležitosti, spíše řekněme dohlížeče nad církví, ale zabýval se i vnitřními záležitostmi. I když nebyl pokřtěným křesťanem, svolal v roce 325 I. nicejský koncil, kterému předsedal. Na sněmu došlo k vyjasnění ariánských sporů se závěry, že Slovo (Kristus) je stejné podstaty s Otcem, a koncilní otcové formulovali Nicejské vyznání víry. Konstantin Veliký se dal pokřtít od ariánského biskupa Eusebia až v úplném závěru života v roce 337 snad z obavy, aby se po křtu již nedopustil hříchu. Zemřel téhož roku na Svatodušní svátky. Před smrtí rozdělil říši mezi své tři syny, kteří šli křesťanskou cestou. Křesťanů rychle přibývalo, stále více také ze zámožných vrstev, šlo tam už často o donucení a taktiku. Pohanů postupně ubývalo. Z latiny nám zůstalo slovo pohan (paganus), původně venkovan; na venkově se pohanství udržovalo mnohem déle než ve městech.

Za císaře Juliána Apostaty (panoval 361-363), synovce Konstantina, i když byl vychován ariánsky, se pohanství na čas vrátilo (bez obětí na životech) jako odvěta, že Konstantin nechal vyvraždit jeho příbuzné. To už nic nezměnilo na vítězném, ne vždy chvályhodném tažení křesťanství. Císař Theodosius Veliký (394-395) vyhlásil křesťanství za jediné oprávněné náboženství v Římské říši. Znakem státních úředníků byla štóla, a tak, když se biskupové, kněží, jáhni stali státními úředníky, zůstala jim jako památka na tuto dobu štóla dodnes.

Východní církve mají Konstantina za světce, západní církve jej označila „pouze“ za Velikého, protože přes mnoho kladů zůstalo na jeho ruku také mnoho nevinné krve.

Jiří Novák

3x18 a Arnošt Lustig zadním vchodem

Letos na konci února zemřel spisovatel a novinář Arnošt Lustig. Domnívám se, že čtenáři Setkávání se s jeho knihami už ve svém životě potkali. Byl vlastně legendou české literatury a filmu. Psal o tom, co prožil, autor jediného velkého námětu, který mu vlastně byl vnucen jeho osudem, a tím byl holokaust. Narodil se totiž v židovské rodině 21. prosince 1926 v Praze. Po zavedení rasových zákonů v roce 1939 byl vyloučen ze škol a v listopadu 1942 musel s transportem do Terezína, odtud pak do Osvětimi. Na konci války byl převezen do pobočky koncentračního tábora Buchenwald v Meuselwitz. Při převozu do Dachau se mu s kamarádem podařilo utéct. Po válce vystudoval Vysokou školu politických a sociálních věd, pracoval v rozhlase a jako reportér sledoval zrod státu Izrael. V roce 1949 se v Izraeli oženil s Věrou Weislitzovou a měli dvě děti, syna Josefa a dceru Evu. V roce 1958 pracoval v redakci Mladého světa a poté byl také scénaristou na Barrandově. Jistě si pamatujete na filmy Transport z ráje, Démanty noci nebo Dita Saxová. Po okupaci v roce 1968 zůstal nejprve v Jugoslávii, pak v Izraeli, od roku 1970 žil v Americe, kde přednášel na různých univerzitách. Po sametové revoluci se vrátil do Prahy, ale neustále cestoval a pořád psal a jeho knihy stále vycházely. Vždyť česky vydal na třicet titulů. Jeho knihy byly přeloženy do všech světových jazyků, vyšly nejenom anglicky, španělsky, německy, hebrejsky, ale také bulharsky, chorvatsky, japonsky, norský, estonsky, holandsky atd. Právem kritik v londýnských Times napsal, že Arnošt Lustig je největší český židovský spisovatel v naší době.

Dnes bych chtěla v souvislosti s Lustigovým úmrtím připomenout dvě knížky literárního kritika a historika Františka Cingera, a to autorizovaný Lustigův životopis „Arnošt Lustig zadním vchodem“, který vyšel před dvěma lety, a knihu rozhovorů „3 x 18, portréty a postřehy“, jejímž byl Lustig spoluautorem a která v roce 2007 měla už třetí vydání v nakladatelství Mladá fronta.

První zmiňovaná kniha byla uvedena ke čtenářům na veletrhu Svět knihy v Praze v roce 2009 besedou, kterou moderoval autor knihy František Cinger a Arnošt Lustig byl přítomen. Měla jsem možnost se této besedy zúčastnit a nezapomenu na Lustigův humor, bezprostřednost a dobrou náladu, kterou kolem sebe šířil. František Cinger, který je o generaci mladší, narodil se v roce 1956, vypravoval, jak se s Lustigem seznámil, jak se stali přáteli a jak se mohl na všechno, i věci důvěrné, Arnošta Lustiga zeptat. Pamatuji si, že přišla řeč i na Lustigovo bar micva (židovská obdoba naší konfirmace), při níž byl i Lustigův učitel ze školy. Lustig asi nebyl žádný vzorný žák, protože následující den, když Arnošt přišel do školy, pan učitel se s ním zastavil a bez mluvení mu dal facku. Arnošt nevěděl proč, tak tázavě vzhlédl a pan učitel s klidem řekl: „Kdyby ses jen z poloviny připravoval do školy jako na bar micva, musel bys mít samé jedničky“. Zaznělo tam ještě mnoho různých historek a velmi

zajímavá kniha se dostala ke čtenářům, hlavně k těm, kteří se o tvorbu Arnošta Lustiga podrobněji zajímají.

František Cinger třeba vyzpovídal Jiřího Justice (1923), Lustigova spoluvězně z Terezína, Osvětimi i Buchenwaldu, s nímž v listopadu 1944 utekli z transportu smrti. Dostaneme tu i odpověď na to, proč Lustig píše, jaké byly inspirace novely Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou, co zažil v exilu a o čem dosud nechtěl mluvit, proč se stal šéfredaktorem české edice časopisu Playboy, jaký je jeho vztah k židovství apod. Zajímavá je kapitola o udělení Ceny Franze Kafky a životopis je doveden až do roku 2009.

Druhá publikace, na kterou bych chtěla ještě upozornit, je kniha rozhovorů „3 x 18“, což znamená 3 x 18 odpovědí Arnošta Lustiga na položené otázky Františka Cingera. V hebrejštině, která nemá číslice, je osmnáctka symbolem života. K tomu Lustig přidal několik portrétů lidí, které znal a měl je rád, od nichž se něco naučil a na které nemůže zapomenout. Tak se dočteme o Ludvíku Aškenazym, o F. R. Krausovi, ale také o Jicchaku Rabinovi nebo o Bohumilu Hrabalovi. Arnošt Lustig se během svého bohatého života setkal s mnoha významnými lidmi, a tak si můžeme přečíst i jeho bystré postřehy ze světa, do něhož jsme se narodili. Jsem přesvědčena, že příběh života Arnošta Lustiga bude zajímat i další generace. Říkával: „Když kniha není pravdivá, je to propaganda... Literaturou a uměním se náš život povznáší, zušlechťuje. Můžeme tak být lepší...“

Eva Šimková

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Autorské čtení

Prvního dubna se ve večerních hodinách uskutečnilo v židenické modlitebně autorské čtení z pěti útlých knížek povídek teologa, výtvarníka a spisovatele Petra Pazdery Payna.

Úvodem nás autor informoval, že má i teologické vzdělání a byl tři roky ve farářské službě. Jeho tvorba je zřejmě i proto inspirována vírou-nevírou. Pro nás vybral ze svých knížek povídky, zabývající se křesťanstvím a obecně náboženstvím.

První knížka z r. 1999 s názvem „*Nečekaný-čekaný*“ je variací na staré biblické příběhy. Jednotlivé povídky jsou uvozeny biblickým mottem. Autora zajímá, co bylo po příběhu.

Ukázky: „*Harfenista mezi harpuristy*“ má jako motto verš I S 16,23, ve kterém David hrával na citaru, aby se Saulovi ulevilo. Náš David chodí hrát na harfu do hospody, kde se probírají problémy, které se díky jeho hudbě stávají snesitelnější. „*Šílená Pavlína*“ s mottem z Mat 25.1 o deseti pannách, které vyšly naproti ženichovi. Tanečnice Pavlína čekala se svými družkami na

příchod svého tanečníka. Falešný posel, kterého vyslali chlípní dědci, vylákal celý průvod do noci. Ženich našel už jen šílenou Pavlínu. Přišel pozdě.

Druhá knížka „*Kol dějů*“ je z r. 2001. V povídce „*Som tam bul 1*“ se páv s nádherně vybarveným roztaženým ocasem dvoří ošklivé dívce, ta nemůže pochopit, proč.

V „*Zašité mešitě*“ turista hledá zázrak v Omarově mešitě, kterou prochází mnoho turistů. Zázrak se nekoná. Když pak s ostatními věřícími vychází bos se „zašité“ mešity a chce se obout, vidí v řadě mezi botami pár krvavých stop. Další dvě povídky se dotýkají tureckého obrazoborectví a ideálního místa pro marnotratné syny, baru bez žen, ale s břišní tanečnicí.

Ukázka z knížky „*Zvěsti*“ z r. 2002 měla název „*Diktátor*“: Snědí muži v lomu očumují zajatkyni Diktátora, mladou blondátou turistku, která fotografovala. Před jistou smrtí ji paradoxně zachrání její fotoaparát, spadlý ze skály.

Ze čtvrté knížky „*Figury, figurace, figuranti a figuríny*“ s ilustracemi Michala Machaty jsme vyslechli ukázkou: „*Továrna na život*“. Autor líčí každodenní dění ve velké porodnici v době komunismu. Pomocným personálem jsou zde otrlí kriminálníci, medicí, sanitář-kněz a Standa. Vypravěč má dilema, zda být u zde běžných potratů, jak brát krvavé neodklizené odpadky a promodralé ženy v márnici, napadá ho biblický citát: „*Z života matky své jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím*“ (Job 1, 21). Je zde i prostor pro pokřtění spousty novorozenců. Povídka končí večírkem na rozloučenou se Standou a sestřičkou Annou. Ta před odchodem na operaci místo veselí požádá sanitáře o čtení z bible.

Z poslední knížky „*Pouti a pouta*“ byla povídka „*Infinitní poutě*“, v níž autor popisuje vlastní putování Izraelem. Autor chce být Židem sám za sebe, zavzpomínat na „*dětství lidstva*“.

Autorské čtení bylo doprovázeno Paynovými výtvarnými pracemi, zdobíci modlitebnu již několik týdnů předem. Tři artefakty: Muž, Herec a Žena, doplněné několika pracemi inspirovanými biblí, jako „*Pokoušení*“ a hlavy čtyř evangelistů, kromě nich vše v černobílém provedení, navodily tu správnou atmosféru pro otázky a odpovědi. Autor odpovědi na dotaz na své výtvarné práce: „*Linoryty jsou stručné*“ současně odpověděl, proč píše zrovna povídky.

Všechny Paynovy knihy byly čtivé, rychle vtáhly do děje svým naturalistickým charakterem a nesporným talentem volit ta správná slova. Svou roli v dnešní době hrála i stručnost povídek. Nejvíce se všem posluchačům líbila první knížka, byla pro člověka znalého bible nesporným zážitkem. U druhé, třetí a páté knihy nebyl prožitek z četby tak intenzivní pro ty, kteří v Izraeli či Turecku nebyli. Čtvrtou knížku si užili spíš ti z dvaceti posluchačů, kteří měli s komunistickým špitálem osobní zkušenost. Autor proto posléze přidal ještě dvě povídky právě z první knížky. Závěrem lze již jen konstatovat, že na své si přišli všichni. Jen nás posluchačů mohlo být víc.

Alena Nováková

Začal XII. ročník festivalu Husovický dvorek

Letošní ročník festivalu Husovický dvorek začal výstavou návrhů Markéty Sládečkové a představením Teátru Víti Marčíka Tři zlaté vlasy děda Vševěda.

Husovický dvorek je koncipován jako setkání bohoslužeb s řečí umění. Když hraje Víťa Marčík divadlo, je na bohoslužbách tolik lidí, že nám naše modlitebna nestačí. I po odchodu asi třicítky dětí do nedělní školy museli někteří účastníci vydržet bohoslužby vestoje. Škoda jen, že tak plno nemáme každou neděli.

Markéta Sládečková je scénografka na volné noze. Vystudovala Školu uměleckých řemesel a scénografii na divadelní fakultě JAMU, spolupracuje s různými divadly. Na dvorku vystavovala své návrhy kostýmů pro inscenaci Gazdina roba, kterou uváděla Mahenova činohra Národního divadla Brno v režii Břetislava Rychlíka.

Víťa Marčík hrál na dvorku už počtvrté a nikdy se nám neomrzí. Je to špičkový český loutkoherec, který naprosto exceluje v každém představení a ve svém oboru je zcela nedostižný. Tři zlaté vlasy děda Vševěda nás nadchly stejně jako v předchozích letech Sněhurka, Bajaja a Šípková Růženka.

Byla to nádherná neděle, umocněná překrásným počasím a rozkvetlými stromy.

Husovický dvorek pokračuje 17. 4. představením divadla DNO Svět podle Fagi, 15. 5. hraje divadlo Polárka hru Kutilové a 22. 5. klaun Bilbo se Sylvii Krobovou rožmberskou novinku Vokův pes Vilém.

Štěpán Hájek

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.5. Pavel Baše	71 let
1.5. Libuše Burgetová	80 let
1.5. Dana Hobzová	60 let
2.5. Josef Boháček	71 let
2.5. Zuzana Peňázová	78 let
3.5. Pavel Paseka	75 let
6.5. Vilém Hadina	86 let
7.5. František Horálek	50 let
7.5. Ingrid Prokopová	40 let
8.5. Vlasta Dvořáková	75 let
10.5. Alois Janíček	70 let
10.5. Vladislav Klíma	90 let
10.5. Jiří Šimurda	74 let
11.5. Marie Klímová	80 let
12.5. Květuše Bednářová	87 let
12.5. Radim Hanousek	40 let
14.5. Oldřich Krejčí	80 let
14.5. Jiřina Švarcová	82 let
15.5. Pavel Matoulek	83 let
16.5. Vladimír Sklenář	86 let
17.5. Emilie Továrková	86 let
23.5. Emílie Pavlasová	95 let
26.5. Jaromír Kožoušek	84 let
26.5. Jan Matocha	74 let
27.5. Blahoslav Dobeš	76 let
27.5. Hana Vymazalová	40 let
29.5. Jarmila Baxantová	86 let
29.5. Olga Hanzlová	73 let
30.5. Františka Elederová	94 let
30.5. Josef Hanák	79 let
30.5. Rut Hanáková	71 let

Brno II

4.5. Věra Haneflová	76 let
5.5. Zdeněk Klusák	83 let
5.5. Květuše Brabcová	79 let
6.5. Jaroslav Dvořák	98 let
8.5. Eva Pilátová	78 let
10.5. Emilie Zounková	91 let
10.5. Vlasta Kuklová	82 let
12.5. Eva Vlachová	30 let
12.5. Marta Popelářová	30 let
15.5. Martin Hulánek	30 let
16.5. Ervín Fussganger	70 let
19.5. Pavel Váňa	60 let
22.5. Marcela Zemánková	70 let
24.5. Milena Svitavská	88 let
24.5. Jan D. Šebesta	50 let
24.5. Pavla Potočková	40 let
26.5. Dagmar Lipáková	81 let
26.5. Lenka Hrubá	50 let
27.5. Zdena Hrušková	20 let
30.5. Jiří Farský	76 let
31.5. Květoslava Skřivánková	91 let

Rozloučili jsme se:

- 23.3. Ing. Tomáš Baxant, nar. 1924
23.3. Bohuslav Kotouček, nar. 1930

Oddáni byli:

- 2.4. Eva Kučerová a Karel Pánek

My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.

Fp 3,20

Květnové hudební nešpory

V neděli 1 května v 19:30 jsme zváni na další hudební nešpory v Červeném kostele. Na program budou skladby A. Dvořáka - Biblické písně, F. A. Guilmana - Pochod, A. Dvořáka - Preludium a fuga g moll. Účinkují: Richard Novák - bas, Petr Kolař - varhany. Biblické zamyšlení: Mgr. Olga Tydlitátová. Dobrovolné vstupné bude věnováno občanskému sdružení Gabriela - Hospic sv. Alžběty. Pořádají sbory ČCE Brno I a Brno - Husovice.

Kavárnička

- 4. 5. 2. část: cestování po Srí Lance, promítání - bratr senior Jiří Gruber.
- 11. 5. 3. část: cestování po Srí Lance, promítání - bratr senior Jiří Gruber
- 18. 5. Konzervatoř
- 25. 5. Vyprávění - bratr farář Jan Pokorný

NOC KOSTELŮ - 29. května 2011

Letošní biblické heslo: *Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá. Ž 77,7*

V Brně se do akce zapojuje 36 kostelů ze 7 církví: viz. www.nockostelu.cz

Společné ekumenické zahájení v 17:30 ve sboru CB na Kounicově ulici.

Červený kostel – náměstí Jana Amose Komenského

Výstava o Jednotě Bratrské. Křestní kaple, staré bible a bohoslužebné kalichy

- 18:00 Varhanní koncert - Pavel Janeček
- 18:30 Proč není jedna církev? audiovizuální pásmo, Jiří Gruber
- 19:00 Varhanní koncert - Lýdie Pospíšilová
- 19:30 Proč není jedna církev? - audiovizuální pásmo, Jiří Gruber
- 20:00 Varhanní koncert - Pavel Janeček
- 20:30 Z historie Červeného kostela - audiovizuální pásmo, Václav Matoulek
- 21:00 Varhanní koncert - Alice Přikrylová
- 21:30 Brno Gospel Choir - koncert
- 21:50 Biblické slovo - Jiří Gruber
- 22:00 Brno Gospel Choir - koncert
- 22:30 Z historie Červeného kostela - audiovizuální pásmo, Václav Matoulek
- 23:00 Varhanní koncert - Ondřej Maňák
- 23:30 Půlnoční bohoslužba - Jiří Gruber

Betlémský kostel – Pellicova 6

- 18:00, 20:30, 21:30, 22:30 varhanní hudba
- 18:30, 19:30, 23:00 Z historie Betlémského kostela
audiovizuální pásmo, Václav Matoulek
- 19:00, 20:00, 21:00, 22:00 skautský oddíl se představuje

Blahoslavův dům - Lidická 79

Pro unavené poutníky je připraveno občerstvení, výrobky Diakonie

- 16:30 Křídování na dvoře – malování s dětmi a pro děti
- 18:00 Jako tentokrát v Babelu – nejmladší hosté si postaví věž
- 18:50 Varhanní otevření – Martina Jílková
- 19:00 Ztišení na začátku večera - Ondřej Kolář
- 19:20 Martin Raška – skladby pro sólový kontrabas
- 20:00 Varhanní intermezzo - Martina Jílková
- 20:00 Bohoslužebná roucha v reformované tradici – A. Hauserová
- 20:10 Diakonie ČCE
- 20:30 Koračelo - spirituální hudba západní Afriky
- 21:10 Varhanní intermezzo – Michaela Kubelová
- 21:10 Bohoslužebná roucha v reformované tradici – A. Hauserová
- 21:20 Pojdte si zazpívat – muzika mladých nejen pro mladé
- 22:10 Ztišení na sklonku večera - Jaroslav Vítek
- 22:30 Varhanní ukončení – Michaela Kubelová

Modlitebna ČCE - Husovice

Výstava obrazů a kreseb Marie Plotěné

- 18:00 Zvěstování evangelia – Štěpán Hájek
- 19:00 Divadlo Facka: Etudy slavných
- 20:00 Zpívání ze zpěvníku Svítá
- 21:00 Divadlo Facka: Světlo v temnotách
- 21:30 Služba potřebným – Diakonie ČCE, Jan Soběslavský
- 22:00 Včera a dnes – historie a současnost sboru – Michal Hadač
- 22:30 Společenství a naděje – obrázky ze života sboru
- 23:45 Modlitba a požehnání – Štěpán Hájek

Brno – Židenice

- 18:00 Proč máme kostel – Pavel Kašpar
- 18:10 Společné zpívání s kytarou
- 18:15 Ze života farního sboru – krátká prezentace
- 18:45 Biblický večerníček – povídání pro děti
- 19:00 Zpívá Židenické ChraPoT (Chrámové pomocné těleso)
- 19:30 Biblické postavy v dobovém oblečení
- 20:00 Biblické menu pod židenickou pergolou
- 20:30 Káva s etiopským dvořanem – prezentace Fair Trade
- 21:00 Proč máme kostel – Pavel Kašpar
- 21:15 Ze života farního sboru – krátká prezentace
- 21:45 Biblické postavy v dobovém oblečení
- 22:15 Biblické menu pod židenickou pergolou
- 22:45 Závěrečné ztišení Romany Špačkové

Brno I

Na první schůzi obnoveného staršovstva byli zvoleni jeho funkcionáři a presbyteři si zvolili komise, v kterých budou jednat odděleně (výchovná, stavební a finanční), a bylo dohodnuto datum slibu. Byl schválen program bohoslužeb do konce května. Staršovstvo schválilo deset žádosti o křest a vstup do sboru, které vzešly z letošních kurzů Alfa a Beta. Sboru v Kloboukách u Brna byla schválena bezúročná půjčka 240.000 Kč na opravu školy pro klienty střediska Diakonie. Kladně jsme hodnotili bohoslužbu za Kubu organizovanou synodní radou a jarní ekumenickou neděli. Další ekumenické akce jsou naplánovány na podzim. Připravuje se uzavření nájemní smlouvy s novým nájemníkem v prvním patře sborového domu. Máme radost, že výstava o tolerančním umění, jejíž vznik jsme iniciovali a financovali, slouží v našich sborech a muzeích a je rozpůjčena na rok dopředu.

Jiří Gruber

Brno II

Dubnová schůze staršovstva vyšla z pověření, které staršovstvo převzalo od sborového shromáždění, a začala rozhovorem s pozvaným hostem: byl to Martin Horák, nynější farář ČCE v Jilemnici (před 13 lety vikář v Brně II). Po rozhovoru se staršovstvo rozhodlo požádat synodní radu ČCE o pokyn k volbě bratra faráře Horáka za faráře sboru Brno II. Znamená to, že bude navržen jako kandidát volebnímu sborovému shromáždění, pokud možno ještě do konce prvního pololetí tr. Staršovstvo schválilo návrh povolací listiny kandidovaného kazatele a všech povinných příloh k ní. K ujednání patří také dohoda o přípravě kandidatury k volbě druhého faráře sboru, jíž by byla prodloužena nynější služba faráře Ondřeje Koláře, jak to rovněž doporučilo sborové shromáždění. - - Staršovstvo se zabývalo nezbytnými úpravami ve vedení sborového účetnictví, k nimž nás nutí neúměrná výše bankovních poplatků vyžadovaných za vedení našich bankovních účtů. - - Připravili jsme rozvrh velikonočních služeb Božích ve sboru.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Značná část dubnové schůze byla věnována hodnocení výročního sborového shromáždění a podnětům, které z něho vzešly. Sborové shromáždění schválilo v rámci rozpočtu na rok 2011 také opravy, které chceme letos uskutečnit. Největší investice půjde do úprav modlitebny, které mají zabránit vlhnutí zdiva v suterénu. Také fasáda kostela se na několika místech začíná rozpadat a bude potřebovat celkovou obnovu, počítáme s ní však (z finančních důvodů) až v dalších letech. — Bratr kurátor informoval o průběhu schůze správní rady a dozorcí rady brněnského střediska Diakonie ČCE, s níž má náš sbor smlouvu o spolupráci. — Pod vedením sestry Romany Špačkové pokračuje příprava programu na Noc kostelů. Jsme rádi, že se do organizace a přípravy zapojila velká část sboru a že tak budeme moci návštěvníkům nabídnout pestrý a originální program. Dále začala příprava letošní sborové neděle, která se tradičně koná koncem června.

Libor Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
17:00 dětský klub
17:00 náboženství
19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
19:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených
dveří
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.5.

Úterý:

19:30 setkání střední
generace

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská
(čtrnáctidenně)
18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi

Sobota:

9:30 DD Kociánka
7.5., 21.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Losově
sále
18:00 nešpor 17.4.

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

18:00 biblická hodina
19:00 staršovstvo 12.5.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 8.5.

Brno – Židenice

Úterý:

16:30 BH pro děti
19:00 starší mládež

Středa:

17:00 konfirmandi
19:00 BH Blansko
19:00 staršovstvo 11.5.
19:00 modlitba se zpěvy
z Taizé 18.5.

Čtvrtek:

17:30 mladší mládež
19:30 biblická hodina

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v modlitebně
18:30 pěvecký sbor

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice**

1.5.	Druhá po velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, křty Rch Jiří Gruber ČK 19:30 Olga Tydlitátová, <i>nešpory</i>	BD Jaroslav Vítek Kuř 10:00 Ondřej Kolář, VP Tiš 13:45 Ondřej Kolář	Hu čtené ČK 19:30 Olga Tydlitátová nešpory -viz Brno I	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
8.5.	Třetí po velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Ondřej Kolář Tiš 10:30	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
15.5.	Čtvrtá po velikonocích BK Marta Židková ČK Marta Židková, <i>slib staršovstva</i> Rch Marta Židková	BD Jaroslav Vítek Tiš 10:30 Ondřej Kolář	Hu Štěpán Hájek, Dvorek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
22.5.	Pátá po velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Alexandra Hauserová Tiš 10:30 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek, Dvorek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
29.5.	Šestá po velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Ondřej Kolář Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
2.6.	Nanebevstoupení Páně Opl 17:00 Marta Židková	společně s Brno I	Hu 18:00 Štěpán Hájek	Žd 18:00 mládež

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Kuř: Kuřim v 10:00
Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00